

בתי המשפט

בש א 3214/02	בית משפט השלום הרצליה	
ת.א. 3578/02		
תאריך: 01/02/2004	כבי הרשמת שרון גלר – אהרוני	בפני:

	1. שף של זהב בע"מ	בעניין:
	2. ראובן גולדברג	
מבקשים	ע"י ב"כ עו"ד שמואל אוסלנדר	
	נ ג ד	
	אילת גייטפורט נגה (1982) בע"מ	
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד שריזלי דן	

החלטה

בפני בקשה לדחיית מועד הדיון ולחקירתו של המבקש 2 (המופיע בבקשה הנוכחית, משום מה, כמבקש 1), באמצעות "כינוס וידאו".

מדובר בבקשה שהוגשה ביום 28.1.04 והיא מתייחסת לדיון הקבוע למחר, 2.2.04, בבקשת רשות להתגונן שהגישו המבקשים.

הואיל והבקשה הוגשה ללא תגובת ב"כ המשיבה, היא הועברה, על פי החלטתי מיום 29.1.04, לתגובת ב"כ המשיבה, אשר הוגשה היום ולאחר הגשתה ניתנת החלטה זו.

עסקינן בתביעה כספית בסד"מ על סך של כ-67,000 ₪ אשר הוגשה כבר בחודש אוקטובר 2002.

המבקשים הגישו בקשת רשות להתגונן ביום 16.12.02 וזו נקבעה לדיון ביום 18.3.03.

עיון בתיק מגלה, כי החל משלב זה, רצוף התיק בבקשות חוזרות מצידם של המבקשים לדחיית מועד הדיון.

בקשת הדחיה הראשונה, הוגשה על ידי בא כוחם הקודם של המבקשים ביום 12.3.03 וכבר ממנה עולה, כי המבקש 2 העתיק את מקום מושבו הקבוע לנוי יורק ולמעשה כבר התצהיר התומך בבר"ל נחתם על ידי המבקש 2 בקונסוליה הישראלית בניו יורק.

במסגרת הבקשה התבקש ביהמ"ש לדחות את מועד הדיון לתאריכים מסויימים בחודש יולי 03, על מנת לשלב את הדיון בבקשה עם מועד ביקורו של המבקש 2 בישראל. בקשה זו נענתה חרף התנגדותו של ב"כ המשיבה והדיון נדחה ליום 9.7.03.

ימים מספר לפני המועד שהיה קבוע לדיון, הוגשה בקשת דחיה נוספת על ידי ב"כ הקודם של המבקשים, בה דווח כי ביקורו של המבקש 2 בארץ נדחה וביהמ"ש התבקש לדחות את מועד הדיון דחיה נוספת עד לאחר פגרת בתי המשפט. במקביל, ימים מספר לאחר מכן, הגישו המבקשים לראשונה בקשה למחיקת כותרת, וזאת פחות משבוע לפני המועד שהיה קבוע לדיון.

בנסיבות שנוצרו ולמרות שבשלב הראשון נדחה הדיון בשבוע בלבד על מנת שיהיה סיפק למבקש 2 להגיע לארץ, הרי שלאור הגשת הבקשה למחיקת כותרת והעדר זמן מספיק לקבלת תגובה לה מטעם המשיבה, לא היה מנוס והדיון נדחה בהמשך ליום 2.2.04.

ביום 11.1.04 הגיש ב"כ קודם בקשה לשחרור מייצוג בטענה שהמבקש 2 ממשיך להתגורר בניו יורק ואינו משתף עימו פעולה לצורך ניהול ההליך. בהחלטתי מיום 14.1.04 שחררתי את ב"כ המבקשים הקודם מייצוג והבהרתי, כי על המבקשים להתייצב לדיון הקבוע ליום 2.2.04 שאם לא כן תימחק בקשתם. כמו כן הוריתי לב"כ הקודם למסור החלטתי לידי המבקשים.

ב"כ המבקשים הגיש הודעה נוספת לתיק ביום 18.1.04 ובה הבהיר כי החלטתי הנ"ל אכן הומצאה למבקשים וכי מענו המדוייק של המבקש 2 אינו ידוע לו, באשר התקשורת עימו הינה באמצעות פקסימיליה. בהחלטתי מיום 19.1.04 הוריתי לב"כ קודם לשלוח מכתב נוסף למבקשים ולחזור על חובתם להתייצב לדיון וכן להמציא לתיק ביהמ"ש כתובת למסירת כתבי בי-דין. בהתאם להודעת ב"כ קודם מיום 21.1.04 הרי שהחלטתי הנ"ל, בצרוף מכתב הבהרה נלווה, אכן נמסרה על ידו למבקשים.

הינה כי כן, רצף הארועים הנ"ל מלמד, כי כבר במרץ 2003 ואף לפני כן, העתיק המבקש 2 את מקום מושבו לחו"ל וכי ניתנו די והותר החלטות דחיה בתיק, מתוך התחשבות במבקש 2 ורצון לאפשר לו לשלב בין ביקורו בארץ וקיום הדיון.

דוק: בשום שלב עד להגשת הבקשה הנוכחית ולמרות שכאמור המבקש 2 מתגורר בחו"ל מזה זמן רב, לא טען המבקש 2 לחוסר יכולת לצאת מארה"ב ולהגיע לביקור בארץ. נהפוך הוא: המבקש הבהיר, כי בכוונתו להגיע לארץ וביקש התחשבות בלוחות הזמנים לביקורו הצפוי והחלטות הדחיה שניתנו בתיק, ניתנו בהסתמך על כך שהמבקש אכן יגיע לארץ לצורך קיום דיון וחקירה על תצהירו.

כיום, לראשונה, מועלית הטענה, כי המבקש מוגבל ביציאתו מארה"ב, נוכח נסיונותיו לקבל אשרת מגורים ועבודה "גרין קארד" בארה"ב. בקשה זו נתמכת בתצהירו של המבקש אך לא מצורפים אליה אישור מאת פרקליטו האמריקאי של המבקש 2, אשר בהסתמך על הנחייתו והמלצתו לכאורה, מעוניין המבקש 2 להימנע מיציאה מגבולות ארה"ב.

בקשה זו, כמו גם בקשותיהם האחרות של המבקשים, הוגשה ברגע האחרון, תמישה ימים בלבד לפני מועד הדיון, כולל ימי סוף שבוע, וכאמור, ללא תגובת ב"כ המשיבה.

קשה להשתחרר מהרושם, כי המבקשים, בבקשותיהם החוזרות, מעמידים את ביהמ"ש בפני מצב דברים מוגמר לפיו, באם לא יתקבלו בקשותיהם, לא יהיה סיפק בידי המבקש 2 להגיע לארץ לצורך הדיון ואזי בקשתו תימחק.

דרך הילוך זו הינה פסולה וראויה לגינוי. אין מדובר במצב חירום או בהשתלשלות ארועים פתאומית ובלתי צפויה. מגוריו של המבקש 2 בחו"ל הינם עובדה ידועה, כך גם המועדים שנקבעו לדיון זמן רב מראש ואין כל צידוק להגשת הבקשות ברגע האחרון.

גם חילופי ב"כ אצל המבקשים אינם מהווים הצדקה לדחיית המועד ולהגשת הבקשה ברגע האחרון, באשר היה על המבקשים לדאוג ולהתקשר עם ב"כ חדש מבעוד מועד ולהעביר התיק לטיפולו, לרבות לצורך הדיון הקבוע בתיק. מסיבה זו אף אין הצדקה בדחיית המועד נוכח דיון אחר הקיים לכאורה לב"כ המבקשים, באשר בעת שקבל תיק זה לטיפולו כבר היה ידוע מועד הדיון אשר נקבע זה מכבר ואילמלא יכול הוא להתייצב לדיון זה, היה עליו להימנע מלקחת את התיק לטיפולו. בעניין זה יצויין, כי ב"כ המבקשים לא צרף אסמכתא לקיומו של הדיון הנוסף ומה גם שקיימים עו"ד נוספים במשרדו לצורך התייצבות לשני הדיונים במקביל.

באשר לבקשה לחקירתו של המבקש 2 באמצעות "כינוס וידאו":

אינני סבורה כי זהו המקרה המתאים למתן אישורו של ביהמ"ש לביצוע חקירה כאמור, בהתאם לסעיף 13 (א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א – 1971.

הכלל הבסיסי הינו, כידוע, כי העדת עדים צריך שתעשה בפני ביהמ"ש הן בעניין בישראל. זאת, נוכח החשיבות הקיימת להתרשמותו הבלתי אמצעית של ביהמ"ש מהעדים הנחקרים בפניו, ובפרט כשמדובר בעד שהינו בעל עניין אישי בהליך המתנהל כנגדו (ראה: ע"א 397/87 גיל נ' בנק דיסקונט, פד"י מד (2) 403).

אכן, סעיף 13 (א) לפקודת הראיות מאפשר חריגה מהכלל הבסיסי הנ"ל, אך זאת במקרים חריגים בהם הדבר נחוץ "למען הצדק", כלשון הסעיף.

הפסיקה התוותה לאורך השנים, מספר קוים מנחים באשר לשאלה מתי יהיה זה "למען הצדק" להתיר חקירה כאמור, ובין היתר, נקבעה כקריטריון מרכזי השאלה האם קיימת "סיבה טובה", המונעת את בואו של העד לארץ והתייצבותו לחקירה בפני ביהמ"ש בישראל (ראה: הילכת גיל הנ"ל).

סבורני, כי המקרה דנן, אינו נכנס לגדר אותם מקרים בהם קיימת "סיבה טובה", המונעת את התייצבותו של המבקש 2 לחקירה בישראל.

כאמור לעיל, המניעה הקשורה לצורך בקבלת "גרין קארד" איננה ברורה וחד משמעית, באשר לא הוצגה כמניעה לאורך כל הדרך אלא רק כעת, ובנוסף, לא הוצג אישור מוסמך ו/או ממשי כלשהו על ידי המבקש 2 בעניין זה.

בנוסף סבורני, כי העובדה, שהמבקש 2 מעוניין בקבלת "גרין קארד" אין בה כדי להוות "סיבה טובה" המצדיקה את קבלת הבקשה "למען הצדק". מדובר בשיקולים אישיים של המבקש 2, אשר ביהמ"ש לא נכנס אליהם ואין מקום שיכוון החלטתו לפיהם.

מעבר לכך, המבקש 2 הינו בעל דין בתיק זה ולא עד חיצוני המשולל עניין אישי בהתייבבות לדיון ומן הראוי כי המבקש 2, כמי שמעוניין בקבלת רשות להתגונן, יתכבד ויתייצב לחקירה על תצהירו, כפי שנתן לביהמ"ש להבין לאורך כל הדרך שיעשה.

המקרה בעניינינו אף איננו נכנס בגדר אותם מקרים אשר נדונו בפסיקה, בהם המניעה להגיע לארץ היתה ברורה וממשית, כגון מחלה קשה של העד, סרוב עדים חיצוניים להגיע לארץ בשל מצב בטחוני וכד'.

יצוין, כי המבקש אף לא הצהיר על כוונתו לשאת בעלויות חקירה באמצעות "כינוס וידאו".

כאמור לעיל, רק במקרים נדירים ומוצדקים בעליל, יסטה ביהמ"ש מהכלל הבסיסי לפיו עדויות צריכות להישמע בפניו ומקרה זה איננו, בראות עיני, מקרה המצדיק סטייה כזו.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה לחקירתו של המבקש 2 באמצעות "כינוס וידאו".

הואיל והחלטתי זו ניתנת יום אחד בלבד לפני המועד הקבוע לדיון, וזאת כפועל יוצא מלוחות הזמנים של הגשת הבקשה ומכך שהוגשה ללא צרוף תגובת ב"כ משיבה, ונוכח העובדה שדחיתי את הבקשה לקיום החקירה ב"כינוס וידאו", הרי שלכאורה יש לקיים את הדיון הקבוע למחר במועד, כמתוכנן.

ואולם, משמעות הדבר, הואיל והמבקש 2 שוהה כעת בארה"ב, כי לא יספיק להתייצב לדיון ובהעדרו, בקשת המבקשים תימחק.

בנסיבות אלה סבורני, כי האיזון הנכון במקרה זה יהיה בדרך של דחיית הדיון לפרק זמן קצר נוסף, אך זאת בכפוף לפסיקת הוצאות משמעותיות, אשר ישקפו הן את הסתייגותו של ביהמ"ש מדרך הלכס של המבקשים בתיק והן את ההוצאות והטרחה הנגרמים למשיבה ולב"כ כתוצאה מדחיות חוזרות של קיום הדיון ומהצורך להגיש תגובות חוזרות לבקשות הדחיה המוגשות ברגע האחרון.

לפיכך, אני קובעת, כי הדיון הקבוע למחר, 2.2.04 בשעה 10:00 יבוטל וכי הדיון הנדחה יתקיים ביום 15.3.04 בשעה 11:30, אך זאת, בכפוף לתשלום הוצאות על ידי המבקשים למשיבה, באמצעות ב"כ, בסך של 5,000 ₪.

מובהר, כי תשלום ההוצאות כאמור הינו תנאי לקיום הדיון הנדחה וכי היה והסך הנ"ל לא ישולם עד 7 ימים לפני מועד הדיון הנדחה, אראה את המבקשים כמי שלא התייצבו לדיון ובקשתם תימחק.

מזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים מיידית בפקסימיליה.

ניתנה היום ט' בשבט, תשס"ד (1 בפברואר 2004) בהעדר הצדדים.

שרון גלר - אהרוני, רשמת

ש.ש.

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח